

WYROK

W I M I E N I U R Z E C Z Y P O S P O L I T E J P O L S K I E J

Dnia 21 lutego 2013 r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze V Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Małgorzata Dowahnycz-Turoń
Protokolant:	St.sekr.sądowy Marzenna Ornaf

po rozpoznaniu w dniu 14 lutego 2013 r. w Jeleniej Górze

na rozprawie

sprawy z powództwa A. S. (1) , G. F.

przeciwko (...) Spółka z o.o. w K.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego na rzecz powodów kwotę 6 812,77 zł (sześć tysięcy osiemset dwanaście złotych siedemdziesiąt siedem groszy) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 13.07.2012 r. do dnia zapłaty.

II. dalej idące powództwo oddala.

III. zasądza od pozwanego na rzecz powodów kwotę 1.576,43 zł tytułem kosztów postępowania, w tym kwotę 1.200,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt V GC 387/12 upr

UZASADNIENIE

A. S. (1) i G. F. prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...) s.c. A. S. (1) & G. F. w pozwie z dnia 13 lipca 2012 r. wnieśli o zasądzenie kwoty 6.813,00 zł z podatkowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty i o zasądzenie kosztów procesu wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu żądania powodowie wskazali, iż wykonali na rzecz pozwanej spółki prace budowlane i porządkowe, w tym m.in. wykonali wymianę rury kominowej, rozbiórkę i przedłużenie komina, remonty stropów, naprawy dachów, zadaszenia, zabezpieczenia pokryć dachowych, remonty komórek, podjazdy dla niepełnosprawnych. Strony w umowach umawiały się na 31 dniowy termin płatności i zastrzeżono że odsetek od nieterminowo uregulowanych należności można żądać dopiero po upływie 30 dni od dnia zapłaty określonego w fakturze. Powodowie po wykonaniu w/w prac wystawili faktury VAT

nr (...) na kwotę 1.523,38 zł z terminem płatności do dnia 01.11. 2009 r.,

nr (...) na kwotę 1.493,94 zł z terminem płatności do dnia 01.11. 2009 r.,
nr (...) na kwotę 1.265,47 zł z terminem płatności do dnia 12.11. 2009 r.,
nr (...) na kwotę 1.987,83 zł z terminem płatności do dnia 12.11. 2009 r.,
nr (...) na kwotę 970,84 zł z terminem płatności do dnia 29.11.2009 r.,
nr (...) na kwotę 2.251,46 z terminem płatności do dnia 06.12.2009 r.,
nr (...) na kwotę 593,20 zł z terminem płatności do dnia 05.12.2009 r.,
nr (...) na kwotę 1.185,85 zł z terminem płatności do dnia 17.12.2009 r.,
nr (...) na kwotę 921,71 zł z terminem płatności do dnia 23.12.2009 r.,
nr (...) na kwotę 444,41 zł z terminem płatności do dnia 01.01.2010 r.,
nr (...) na kwotę 5.241,42 zł z terminem płatności do dnia 06.01.2010 r.,
nr (...) na kwotę 1.468,92 zł z terminem płatności do dnia 06.01.2010 r.,
nr (...) na kwotę 863,97 zł z terminem płatności do dnia 16.01.2010 r.,
nr (...) na kwotę 2.972,95 zł z terminem płatności do dnia 29.01.2010 r.,
nr (...) na kwotę 22.451,29 zł z terminem płatności do dnia 29.01.2010 r.,

Pozwana spółka uregulowała zobowiązanie tytułem faktur nr (...) w dniu 28.02.2011 r. Faktury nr (...) zostały uregulowane dnia 03.03.2011 r., zaś nr (...) dnia 14.03.2011 r., (...) dnia 14.03.2011 r. i 18.04.2011 r.

Z uwagi na kilkunastomiesięczne opóźnienie w płatnościach powodowie otrzymane wpłaty zaliczyli na odsetki a pozostałą część na świadczenie główne informując pozwaną o sposobie zarachowania wpłat. Nadal do zapłaty przez pozwaną z w/w faktur pozostała zatem kwota należności głównej z tytułu faktury nr (...) - 225,00 zł, nr (...) - 221,00 zł, nr (...) - 174,00 zł, nr (...) - 273,00 zł, nr (...) - 129,00 zł, nr (...) - 294,00 zł, nr (...) - 77,00 zł, nr (...) - 151,00 zł, nr (...) - 116,00 zł, nr (...) - 55,00 zł, nr (...) - 641,00 zł, nr (...) - 180,00 zł, nr (...) - 103,00 zł, nr (...) - 356,00 zł, nr (...) - 2.772,00 zł, w łącznej wysokości 5.767,00 złotych. Od tych kwot powodowie naliczyli również odsetki od dni następujących po terminie ostatniej wpłaty do dnia wniesienia pozwu w wysokości 1.046,00 złotych. Łącznie żądanie objęte pozwem (6.813,00 zł) stanowi kwotę należności głównej (5.767,00 zł) oraz odsetek (1.046,00 zł). Przy czym powodowie każdorazowo naliczali odsetki w wysokości wynikającej z ustawy z dnia 12.06.2003 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych.

W **odpowiedzi na pozew** (k. 69) pozwany reprezentowany przez radcę prawnego wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania.

Uzasadniając swoje stanowisko pozwany przyznał, iż był związany z powodami umowami oraz że za wykonane prace zapłacił powodom po upływie terminów płatności. Pozwany nie zgodził się jednak z dokonaniem przez powodów sposobem zaliczenia zapłaty należności za faktury wskazane w pozwie, sposobem naliczenia odsetek oraz podniósł zarzut przedawnienia roszczenia. Pozwany wskazał, iż powodowie bezpośrednio po otrzymanej zapłacie nie informowali go o sposobie rozliczenia wpłaty to znaczy, iż wpłata zostanie zaliczona na poczet odsetek a następnie na poczet należności głównej. Taką informację otrzymał kilka miesięcy później. Pozwany podniósł także, iż powodowie mogą domagać się wyłącznie odsetek ustawowych wobec treści umowy stron. Ostatecznie pozwany wskazał, iż niezapłacona część należności głównej uległa przedawnieniu a okres przedawnienia upłynął najpóźniej w dniu 29 stycznia 2012 roku.

W piśmie procesowym z dnia 23.11.2012 r. (k.77) powodowie reprezentowani przez radcę prawnego podtrzymali dotychczasowe stanowisko w sprawie.

W pismach procesowych z dni 23.11.2012 r. (k.77), 12.02.2013 r.(k. 130) powodowie podtrzymali dotychczasowe stanowisko w sprawie.

Podczas rozprawy dnia 14.02.2013 r. powód A. S. (1) wniósł o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego oraz opłat skarbowych, kosztów dojazdu z L. do J. w kwocie 25 zł i utraconego dochodu w kwocie 87,43 zł.

W pismach procesowych z dni 03.12.2012 r. (k.81), 04.02.2013 r. (k.96) pozwany podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

Powodowie A. S. (1) i G. F. prowadzą działalność gospodarczą na podstawie wpisów do ewidencji działalności gospodarczej oraz wspólnie tworzą spółkę cywilną. Pozwany działa w formie spółki kapitałowej.

(wypis z ewidencji działalności gospodarczej powodów k. 8-9, odpisu KRS strony pozwanej k. 10-11, k. 73-74, 102-109, umowa spółki cywilnej k. 34)

Strony łączyła wieloletnia współpraca w ramach działalności swoich przedsiębiorstw. Zawierały umowy na konkretne prace, bądź umowy terminowe na wykonywanie prac ogólnobudowlanych i dekarских oraz związanych z utrzymaniem nieruchomości, w tym m.in. w dniach 16.05.2008 r. oraz 06.07.2009 r.

Zgodnie z umową z dnia 06.07.2009 r. jej okres obowiązywania rozpoczynał się 06.07.2009 r. a kończył 31.05.2010 r. W § 3 ust. 7 strony postanowiły, że wynagrodzenie wypłacane będzie z konta zamawiającego lub z rachunków bankowych wspólnot mieszkaniowych w formie przelewu na konto wykonawcy w terminie 31 dni od złożenia faktury. Odsetki za nieterminowe płatności faktur VAT mogą być naliczane nie wcześniej niż po upływie 30 dni od wymaganego terminu płatności.

Wykonując umowę z dnia 06.07.2009 r. powodowie zrealizowali na rzecz pozwanej spółki prace budowlane i porządkowe, w tym m.in. wykonali wymianę rury kominowej, rozbiórkę i przedłużenie komina, remonty stropów, naprawy dachów, zadaszzenia, zabezpieczenia pokryć dachowych, remonty komórek, podjazdy dla niepełnosprawnych.

Powodowie wystawili z tego tytułu faktury VAT

nr (...) na kwotę 1.523,38 zł z terminem płatności do dnia 01.11. 2009 r.,

nr (...) na kwotę 1.493,94 zł z terminem płatności do dnia 01.11. 2009 r.,

nr (...) na kwotę 1.265,47 zł z terminem płatności do dnia 12.11. 2009 r.,

nr (...) na kwotę 1.987,83 zł z terminem płatności do dnia 12.11. 2009 r.,

nr (...) na kwotę 970,84 zł z terminem płatności do dnia 29.11.2009 r.,

nr (...) na kwotę 2.251,46 z terminem płatności do dnia 06.12.2009 r.,

nr (...) na kwotę 593,20 zł z terminem płatności do dnia 05.12.2009 r.,

nr (...) na kwotę 1.185,85 zł z terminem płatności do dnia 17.12.2009 r.,

nr (...) na kwotę 921,71 zł z terminem płatności do dnia 23.12.2009 r.,

nr (...) na kwotę 444,41 zł z terminem płatności do dnia 01.01.2010 r.,

nr (...) na kwotę 5.241,42 zł z terminem płatności do dnia 06.01.2010 r.,

nr (...) na kwotę 1.468,92 zł z terminem płatności do dnia 06.01.2010 r.,

nr (...) na kwotę 863,97 zł z terminem płatności do dnia 16.01.2010 r.,

nr (...) na kwotę 2.972,95 zł z terminem płatności do dnia 29.01.2010 r.,

nr (...) na kwotę 22.451,29 zł z terminem płatności do dnia 29.01.2010 r.

Wysokość tych zobowiązań została wskazana przez powodów w potwierdzeniu salda i zaakceptowana przez pozwanego w dniu 13 stycznia 2011 roku.

(umowa z dnia 06.07.2009 r. k. 12-15; faktury VAT k. 16-30, umowa z dnia 16.05.2008 r. k. 121-122, potwierdzenie salda na dzień 31.12.2010 r. k. 46-48, przesłuchanie powoda A. S. (1) k.135v-136)

W dniu 14 lutego 2011 roku powodowie wezwali pozwanego do zapłaty zaległych zobowiązań z kilkudziesięciu faktur, w tym zobowiązań z w/w faktur dokonując jednocześnie wyliczenia ustawowych odsetek od zobowiązań na dzień 28 lutego 2011 roku

(wezwanie do zapłaty k.49-50)

Pozwana spółka uregulowała zobowiązanie tytułem faktur nr (...) w dniu 28.02.2011 r. w całości. Faktury nr (...) zostały przez nią uregulowane w całości dnia 03.03.2011 r., zaś nr (...) w całości dnia 14.03.2011 r., (...)dnia 14.03.2011 r. w kwocie 15.451,29 zł i dnia 18.04.2011 r. kwocie 7.000,00 zł.

(okoliczność bezsporna)

Dokonywane przez pozwanego wpłaty powodowie zaliczali na odsetki a następnie na należność główną.

Wpłaty pozwanego na poczet zobowiązań objętych w/w fakturami powodowie zaliczyli przede wszystkim na odsetki wyliczone od należności głównej z tej faktury jako odsetki podatkowe oraz zaległe świadczenie główne przesyłając pozwanemu informację o sposobie zaliczenia dokonanych wpłat.

(zawiadomienie z dnia 01.12.2011 r. wraz z zestawieniem niezapłaconych faktur k. 35-40, pismo pozwanej z 15.12.2011 r. k. 41-42, zawiadomienie z 13.07.2012 r. k. 43)

Po zaliczeniu wpłat wysokość zobowiązania głównego pozwanego z w/w faktur powodowie określili na 5.767,00 złotych oraz wyliczyli dalsze odsetki podatkowe w kwocie 1.046,00 złotych wzywając pozwanego do zapłaty.

(wezwanie do zapłaty z 13.07.2012 r. k. 44-45)

Odsetki podatkowe zastosowane przez powodów do wyliczenia wynosiły odpowiednio

- w okresie od dnia 25 czerwca 2009 roku do dnia 08 listopada 2010 roku – 10 % rocznie

- w okresie od dnia 09 listopada 2010 roku do dnia 19 stycznia 2011 roku – 12% rocznie

-w okresie od dnia 20 stycznia 2011 roku do dnia 05 kwietnia 2011 roku – 12,5 % rocznie

-w okresie od dnia 06 kwietnia 2011 roku do dnia 11 maja 2011 roku – 13 % rocznie

-w okresie od dnia 12 maja 2011 roku do dnia 08 czerwca 2011 roku – 13,5% rocznie

- w okresie od dnia 09 czerwca 2011 roku do dnia 09 maja 2012 roku – 14% rocznie

-w okresie od dnia 10 maja 2012 roku – 14,5 % rocznie

(okoliczność bezsporna)

Sąd zważył, co następuje :

Bezsporne między stronami było, iż powodowie wykonując umowę z dnia 06.07.2009 r. zrealizowali na rzecz pozwanej spółki szereg prac budowlanych i porządkowe oraz wystawili z tego tytułu faktury VAT

nr (...) na kwotę 1.523,38 zł z terminem płatności do dnia 01.11. 2009 r.,

nr (...) na kwotę 1.493,94 zł z terminem płatności do dnia 01.11. 2009 r.,

nr (...) na kwotę 1.265,47 zł z terminem płatności do dnia 12.11. 2009 r.,

nr (...) na kwotę 1.987,83 zł z terminem płatności do dnia 12.11. 2009 r.,

nr (...) na kwotę 970,84 zł z terminem płatności do dnia 29.11.2009 r.,

nr (...) na kwotę 2.251,46 z terminem płatności do dnia 06.12.2009 r.,

nr (...) na kwotę 593,20 zł z terminem płatności do dnia 05.12.2009 r.,

nr (...) na kwotę 1.185,85 zł z terminem płatności do dnia 17.12.2009 r.,

nr (...) na kwotę 921,71 zł z terminem płatności do dnia 23.12.2009 r.,

nr (...) na kwotę 444,41 zł z terminem płatności do dnia 01.01.2010 r.,

nr (...) na kwotę 5.241,42 zł z terminem płatności do dnia 06.01.2010 r.,

nr (...) na kwotę 1.468,92 zł z terminem płatności do dnia 06.01.2010 r.,

nr (...) na kwotę 863,97 zł z terminem płatności do dnia 16.01.2010 r.,

nr (...) na kwotę 2.972,95 zł z terminem płatności do dnia 29.01.2010 r.,

nr (...) na kwotę 22.451,29 zł z terminem płatności do dnia 29.01.2010 r.

Sąd w pierwszej kolejności rozważył podniesiony przez stronę pozwaną zarzut przedawnienia. Twierdziła ona, że roszczenie powodów uległo przedawnieniu - stosownie do dwuletniego terminu przedawnienia mającego zastosowanie w przypadku umów o dzieło- najpóźniej w dniu 29 stycznia 2012 roku. Powodowie lansowali tezę, iż wykonywali nie umowę o dzieło ale o roboty budowlane. Sąd nie podziela jednak tegoż poglądu zważyć bowiem należało, iż wykonując umowę z dnia 06.07.2009 r. powodowie zrealizowali na rzecz pozwanej spółki prace budowlane i porządkowe, w tym m.in. wykonali wymianę rury kominowej, rozbiórkę i przedłużenie komina, remonty stropów, naprawy dachów, zadaszenia, zabezpieczenia pokryć dachowych, remonty komórek, podjazdy dla niepełnosprawnych.

Zgodnie z art. 627 k.c. przez umowę o dzieło przyjmujący zamówienie zobowiązuje się do wykonania oznaczonego dzieła, a zamawiający do zapłaty wynagrodzenia. Natomiast jak stanowi art. 647 k.c. rzez umowę o roboty budowlane wykonawca zobowiązuje się do oddania przewidzianego w umowie obiektu, wykonanego zgodnie z projektem i z zasadami wiedzy technicznej, a inwestor zobowiązuje się do dokonania wymaganych przez właściwe przepisy czynności związanych z przygotowaniem robót, w szczególności do przekazania terenu budowy i dostarczenia projektu, oraz do odebrania obiektu i zapłaty umówionego wynagrodzenia. Przez obiekt budowlany zgodnie z art. 3 ust. 1 a, b, c ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. prawo budowlane (Dz.U.2010.243.1623 j.t.) należy rozumieć: budynek wraz

z instalacjami i urządzeniami technicznymi, budowlę stanowiącą całość techniczno-użytkową wraz z instalacjami i urządzeniami, obiekt małej architektury.

Zważyć przy tym trzeba, że umowa o roboty budowlane, choć wywodzi się z instytucji umowy o dzieło i mogłaby być jedynie podtypem tej umowy, pozostała umową odrębną (vide : uzasadnienie do wyroku SN z dnia 5 marca 1997 r., II CKN 28/97). Jak wskazuje Sąd Najwyższy zasadniczym kryterium rozróżnienia umowy o dzieło od umowy o roboty budowlane jest ocena realizowanej inwestycji stosownie do wymagań prawa budowlanego. Chodzi więc o przedsięwzięcie o większych rozmiarach, zindywidualizowanych właściwościach zarówno fizycznych, jak i użytkowych, i co szczególnie istotne - poza nielicznymi wyjątkami - towarzyszy temu wymaganie projektowania i zinstytucjonalizowany nadzór (vide : wyrok SN z dnia 25 marca 1998 r., II CKN 653/97). "Umowa o podwykonawstwo może być umową o dzieło lub umową o roboty budowlane. O zakwalifikowaniu jej do jednego z typów umowy zdecyduje to, czy określony przez umowę stron rezultat obejmie cały obiekt (w rozumieniu art. 3 prawa budowlanego) czy też tylko jego część" [J.A. Strzępka, Prawo umów budowlanych, Warszawa 2001, s. 317]. "Praktyka obrotu cywilnoprawnego pokazuje, że przedmiotem umowy o prace budowlane są roboty obejmujące duże i skomplikowane prace budowlane. Niewielkie i proste prace stanowią z reguły w dalszym ciągu przedmiot umowy o dzieło" [A. Brzozowski, Kodeks cywilny, s. 187].

Z powyższego jasno zdaniem Sądu wynika, że strony zawarły umowy o dzieło. Z pewnością wykonywane prace nie stanowiły przedsięwzięć budowlanych o większych rozmiarach, nie obejmowały też całych obiektów, ani nie były to duże, skomplikowane prace budowlane. Konsekwencją zawarcia tychże umów o dzieło jest fakt, iż powodom należało się wynagrodzenie za wykonane prace, zaś termin przedawnienia był dwuletni (art. 646 k.c.).

Sąd nie podzielił poglądu pozwanego, iż roszczenie powodów uległo dwuletniemu przedawnieniu.

Zdaniem Sądu w dniu 13 stycznia 2011 roku pozwany uznał roszczenie potwierdzając saldo zobowiązań na dzień 31.12.2010 r. Uczyniły to w jego imieniu wice prezes zarządu oraz kierownik działu księgowości, a zatem osoby kompetentne w tym zakresie i z pewnością posiadające świadomość, iż potwierdzenie salda stanowi w istocie oświadczenie woli i wiedzy o uznaniu długu. Charakteru prawnego owej czynności nie zmienia okoliczność, iż sporządzającym potwierdzenie salda byli powodowie, albowiem przed jego potwierdzeniem pozwany zapoznał się z nim. W tym kontekście nie sposób nie dodać, że w toku przesłuchania powód wskazał, iż potwierdzenie salda pozostawił pozwanemu na kilka dni i było ono weryfikowane przez pozwaną. Zatem rzezone potwierdzenie stanowiło oświadczenie woli obu stron.

W zakresie zarzutu przedawnienia istotne również jest, że bezspornie pozwana spółka uregulowała zobowiązanie tytułem faktur nr (...) w dniu 28.02.2011 r. Faktury nr (...) zostały przez nią uregulowane dnia 03.03.2011 r., zaś nr (...)dnia 14.03.2011 r., (...)dnia 14.03.2011 r. i 18.04.2011 r.

Zatem z powyższego wynika, że uznanie roszczenia przez pozwanego spowodowało przerwanie biegu przedawnienia. Zgodnie bowiem z art. 123 § 1 pkt 2 k.c. bieg przedawnienia przerywa się przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której roszczenie przysługuje, zaś jak stanowi art. 124 § 1 k.c. po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo.

Od dni zapłaty wskazanych na w/w fakturach i w umowie stron rozpoczął się zatem na nowo bieg dwuletniego terminu przedawnienia, a skoro wytoczenie powództwa nastąpiło w dniu 13 lipca 2012 roku, stąd też roszczenie powodów nie uległo przedawnieniu.

Sąd miał na uwadze, że powodowie określając swoje żądanie w pozwie twierdzili, iż w sprawie winny znaleźć zastosowanie przepisy ustawy z dnia 12 czerwca 2003 roku o terminach zapłaty w transakcjach handlowych i w oparciu o tę ustawę dokonywali wyliczenia zaległych odsetek od należności głównej. Sąd nie zgodził się z tym poglądem, albowiem ustawa nie mogła być przez powodów zasadnie zastosowana. Jej art. 1 stanowi, że określa ona szczególne uprawnienia wierzyciela i obowiązki dłużnika w związku z terminami zapłaty w transakcjach handlowych. Zgodnie natomiast z treścią art. 2 transakcją handlową w rozumieniu ustawy jest umowa, której przedmiotem jest odpłatne

dostarczanie towaru lub odpłatne świadczenie usług, jeżeli strony tej umowy zawierają ją w związku z wykonywaną przez siebie działalnością gospodarczą lub zawodową. Tymczasem w niniejszej sprawie nie zaistniały przesłanki z tegoż przepisu, bowiem powodowie nie dostarczali pozwanemu odpłatne towaru/-ów lub nie świadczyli dla niego usług. Powodowie nie wykazali zatem, iż zastosowanie mogła mieć w/w ustawa, a w szczególności, że spełnione zostały przesłanki określone w art. 5, 6, 7, 9 powołanej ustawy. Ustawa ta miała na celu przede wszystkim ochronę tzw. handlowców i usługodawców współpracujących z dużymi podmiotami, które z pozycji dominującej narzucały niekorzystne dla nich warunki płatności za towary lub usługi (np. hipermarkety). W niniejszej zaś sprawie brak było dysproporcji pomiędzy kooperantami, strony bowiem od lat zgodnie współpracowały i rokrocznie powielały zapisy łączących ich zazwyczaj na roczny okres umów (vide : kontrakty zawarte w dniach 16.05.2008 r. oraz 06.07.2009 r.). Zgodnie natomiast z umową stron (§ 3 ust. 7), którą zgodnie z zasadą swobody umów (art. 353¹ k.c.) strony wspólnie uzgodniły, wynagrodzenie wypłacane będzie z konta zamawiającego lub z rachunków bankowych wspólnot mieszkaniowych w formie przelewu na konto wykonawcy w terminie 31 dni od złożenia faktury. Odsetki za nieterminowe płatności faktur VAT mogą być naliczane nie wcześniej niż po upływie 30 dni od wymaganego terminu płatności.

Sąd dokonując analizy faktycznej i prawnej sporu przyjął zatem kierując się bezspornymi twierdzeniami stron, iż strony wiązała umowa o dzieło (w zakresie wykonywania prac ogólnobudowlanych i dekarских oraz związanych z utrzymaniem nieruchomości) o wartościach i terminach wymagalności roszczenia podanych w w/w fakturach VAT i liczonych zgodnie z umową stron, zaś powodowie byli uprawnieni do naliczania pozwanemu wyłącznie odsetek ustawowych za opóźnienie w płatności zobowiązań na podstawie art. 481 k.c. Zgodnie bowiem z tym przepisem jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe. Jednakże gdy wierzycielność jest oprocentowana według stopy wyższej niż stopa ustawowa, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy.

W tym miejscu należy również wskazać, iż pierwotnie powodowie naliczali pozwanemu odsetki ustawowe o czym świadczyło pismo z dnia 14 lutego 2011 roku a dopiero w piśmie z dnia 02 grudnia 2011 roku zastosowali odsetki podatkowe.

Zarówno powodowie jak i pozwany zgodnie twierdzili, iż pozwana spółka dokonała wpłat na poczet zobowiązania tytułem faktur nr (...) w dniu 28.02.2011 r. Faktury nr (...) zostały przez nią uregulowane dnia 03.03.2011 r., zaś nr (...) dnia 14.03.2011 r., (...) dnia 14.03.2011 r. i 18.04.2011 r.

Z uwagi na kilkunastomiesięczne opóźnienie w płatnościach powodowie otrzymane wpłaty zaliczyli na odsetki od należności głównej z tych faktur a pozostałą część na świadczenie główne informując pozwaną o sposobie zarachowania wpłat.

Powodowie przyjęli, iż nadal do zapłaty przez pozwaną z w/w faktur pozostała kwota należności głównej w wysokości 5.767,00 złotych (tj. z tytułu faktury nr (...) - 225,00 zł, nr (...) - 221,00 zł, nr (...) - 174,00 zł, nr (...) - 273,00 zł, nr (...) - 129,00 zł, nr (...) - 294,00 zł, nr (...) - 77,00 zł, nr (...) - 151,00 zł, nr (...) - 116,00 zł, nr (...) - 55,00 zł, nr (...) - 641,00 zł, nr (...) - 180,00 zł, nr (...) - 103,00 zł, nr (...) - 356,00 zł, nr (...) - 2.772,00 zł). Od tej kwoty powodowie naliczyli również odsetki w wysokości odsetek podatkowych od dnia dokonania zapłat do dnia wniesienia pozwu w wysokości 1.046,00 złotych. Łącznie żądanie objęte pozwem (6.813,00 złotych) stanowiło kwotę należności głównej (5.767,00 złotych) oraz odsetek podatkowych (1.046,00 złotych).

Skoro - jak ustalono powyżej - za opóźnienie w spełnieniu przez pozwanego świadczenia pieniężnego powodom przysługiwało wyłącznie prawo naliczania odsetek ustawowych oraz mając na uwadze § 3 ust. 7 umowy stron, stąd też od wpłaconych w/w kwot odsetki ustawowe w wysokości 13% wyniosły z tytułu faktury

nr (...) - 246,33 zł (od dnia 01.12.2009 r. do dnia 28.02.2011 r.),

nr (...) – 241,57 zł (od dnia 01.12.2009 r. do dnia 28.02.2011 r.),
nr (...) – 201,02 zł (od dnia 12.12.2009 r. do dnia 03.03.2011 r.),
nr (...) – 315,77 zł (od dnia 12.12.2009 r. do dnia 03.03.2011 r.),
nr (...) – 148,34 zł (od dnia 29.12.2009 r. do dnia 03.03.2011 r.),
nr (...) – 338,40 zł (od dnia 05.01.2010 r. do dnia 03.03.2011 r.),
nr (...) – 89,37 zł (od dnia 04.01.2010 r. do dnia 03.03.2011 r.),
nr (...) – 173,59 zł (od dnia 16.01.2010 r. do dnia 03.03.2011 r.),
nr (...) – 132,95 zł (od dnia 22.01.2010 r. do dnia 03.03.2011 r.),
nr (...) – 62,52 zł (od dnia 31.01.2010 r. do dnia 03.03.2011 r.),
nr (...) – 729,92 zł (od dnia 05.02.2010 r. do dnia 03.03.2011 r.),
nr (...) – 204,56 zł (od dnia 05.02.2010 r. do dnia 03.03.2011 r.),
nr (...) – 117,24 zł (od dnia 15.02.2010 r. do dnia 03.03.2011 r.),
nr (...) – 400,25 zł (od dnia 28.02.2010 r. do dnia 14.03.2011 r.),
nr (...) – 3.022,62 zł (od dnia 28.02.2010 r. do dnia 14.03.2011 r.),
- 87,26 zł (od dnia 14.03.2011 r. do dnia 18.04.2011 r.).

Łącznie kwoty te stanowiły sumę 6.511,71 zł i takowej kwoty powodowie mogli żądać. Ponieważ jednak powodowie stosując stawkę odsetek podatkowych wyliczyli te odsetki na kwotę łączną 5.767,00 złotych a zatem niższą, Sąd stosownie do treści art. 321 k.p.c. przyjął tę kwotę jako podstawę do dalszych ustaleń. Przepis ten bowiem wskazuje wprost, że Sąd nie może wyrokować co do przedmiotu, który nie był objęty żądaniem, ani zasądzać ponad żądanie.

Dokonane przez pozwanego wpłaty na poczet zobowiązań z w/w faktur powodowie zaliczyli przede wszystkim na zaległości odsetkowe od należności głównej, a następnie na zalegające świadczenie główne z tej faktury. Powodowie postąpili zgodnie z treścią art. 451 k.c. stanowiącego, iż to co przypada na poczet danego długu wierzyciel może przede wszystkim zaliczyć na związane z tym długiem należności uboczne oraz na zalegające świadczenia główne. Powodowie zawiadomili pozwanego o dokonanych rozliczeniach wpłat i wezwali do spełnienia pozostałej części świadczenia.

Od zaległej części należności głównych w w/w kwotach powodom przysługiwały odsetki ustawowe z tytułu faktury

nr (...) – 43,87 zł (od dnia 01.03.2011 r. do dnia 13.07.2012 r.),
nr (...) – 43,02 zł (od dnia 01.03.2011 r. do dnia 13.07.2012 r.),
nr (...) – 35,58 zł (od dnia 12.12.2009 r. do dnia 13.07.2012 r.),
nr (...) – 55,90 zł (od dnia 04.03.2011 r. do dnia 13.07.2012 r.),
nr (...) – 26,26 zł (od dnia 04.03.2011 r. do dnia 13.07.2012 r.),
nr (...) – 59,90 zł (od dnia 04.03.2011 r. do dnia 13.07.2012 r.),
nr (...) – 15,82 zł (od dnia 04.03.2011 r. do dnia 13.07.2012 r.),

nr (...) – 30,73 zł (od dnia 04.03.2011 r. do dnia 13.07.2012 r.),
nr (...) – 23,53 zł (od dnia 04.03.2011 r. do dnia 13.07.2012 r.),
nr (...) – 11,07 zł (od dnia 04.03.2011 r. do dnia 13.07.2012 r.),
nr (...) – 129,21 zł (od dnia 04.03.2011 r. do dnia 13.07.2012 r.),
nr (...) – 36,21 zł (od dnia 04.03.2011 r. do dnia 13.07.2012 r.),
nr (...) – 20,75 zł (od dnia 04.03.2011 r. do dnia 13.07.2012 r.),
nr (...) – 69,28 zł (od dnia 15.03.2011 r. do dnia 13.07.2012 r.),
nr (...) – 430,62 zł (od dnia 15.03.2011 r. do dnia 18.04.2011 r.),
- 14,02 zł (od dnia 19.04.2011 r. do dnia 13.07.2012 r.).

Łącznie kwoty te stanowiły sumę 1.045,77 zł i takowej kwoty powodowie mogli żądać. Sąd orzekł zatem jak w punkcie I wyroku kwotę 6.812,77 zł (5.767,00 zł + 1.045,77 zł), zaś dalej idące powództwo oddalił. O dalszych odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 482 §1 k.c. zgodnie z którym od zaległych odsetek można żądać odsetek za opóźnienie dopiero od chwili wytoczenia o nie powództwa, chyba że po powstaniu zaległości strony zgodziły się na doliczenie zaległych odsetek do dłużnej sumy.

O kosztach postępowania Sąd orzekł w oparciu o treść art. 98 § 1 i 3 k.p.c. stanowiącego o obowiązku uiszczenia kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego przez stronę przegrywającą spór, co w niniejszym postępowaniu obligowało pozwaną do ich uiszczenia. Wysokość zasądzonych w punkcie III wyroku kosztów opiewała na łączną kwotę 1.576,43 zł albowiem powodowie uiszcili inicjując niniejsze postępowanie opłatę od pozwu w kwocie 250,00 zł, natomiast na podstawie § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (...) koszty te wynosiły 1.200,00 zł, zaś opłata skarbową od pełnomocnictwa opiewała na 17 zł. Nadto powód podczas rozprawy dnia 14 lutego 2013 r. wniósł o zasądzenie kosztów utraconego zarobku i dojazdów. Sąd roszczenie to uznał za zasadne w łącznej kwocie 109,43 zł. Zgodnie bowiem z dyspozycją art. 98 § 3 k.p.c. do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony. Sąd zastosował stawki dotyczące utraconego zarobku wskazane w ustawie o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (górną granicą należności za utracony dzienny zarobek lub dochód która stanowi równowartość 4,6 % kwoty bazowej dla osób zajmujących kierownicze stanowiska państwowe, której wysokość, ustaloną według odrębnych zasad, określa ustawa budżetowa). Aktualna maksymalna wysokość kwoty utraconego zarobku wynosi 84,43 zł. Mając na uwadze wskazany przez powoda utracony dochód oraz wskazaną powyżej górną granicę kwoty przyznawanej tytułem utraconego zarobku sąd przyznał mu kwotę 84,43 zł. W zakresie kosztów dojazdu Sąd miał na uwadze, że powód podróżował własnym samochodem do i z L. oraz fakt, że w tym zakresie należało zastosować zasady określone aktualnie w rozporządzeniu Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19 grudnia 2002 r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju (Dz. U. Nr 236, poz. 1990 ze zm.). Zgodnie z § 5 pkt 3 przysługuje zwrot kosztów przejazdu w wysokości stanowiącej iloczyn przejechanych kilometrów przez stawkę za jeden kilometr przebiegu, która nie może być wyższa niż określona w przepisach wydanych na podstawie art. 34a ust. 2 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (Dz. U. z 2004 r. Nr 204, poz. 2088, z późn. zm.). Stosowanie do § 2 pkt 1 lit. b rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 25 marca 2002 r. w sprawie warunków ustalania oraz sposobu dokonywania zwrotu kosztów używania do celów służbowych samochodów osobowych, motocykli i motorowerów niebędących własnością pracodawcy (Dz. U. z 2002 r. nr 27 poz. 271 ze zm.) koszty używania pojazdów do celów służbowych pokrywa pracodawca według stawki za 1 kilometr przebiegu pojazdu, która dla samochodów z silnikiem o

pojemności skokowej silnika powyżej 900 cm³ nie może być wyższa niż 0,8358 zł. Uwzględniając odległość pomiędzy L., a J. (około 30 km w jedną stronę) oraz wskazane powyżej przepisy Sąd władny był przyznać powodowi kwotę wyższą od tej której żądał tj. 60 x 0,8358 zł. Wobec jednak tego, że powód domagał się zwrotu kwoty niższej - 25 zł zasądzono ją tytułem zwrotu kosztów podróży.

Sąd podczas rozprawy dnia 14.02.2013 r. pominął dowód z przesłuchania reprezentanta strony pozwanej oraz z przesłuchania powoda G. F. albowiem osoby te były wezwana prawidłowo (k.94,95) na rozprawę pod takim rygorem.